

Fra Blagine stope vjere

Blago BRKIĆ, *Od Hercegovine do Konga*, ZIRAL, Mostar-Zagreb, 2003., 222 stranice.

Kad čitam neku knjigu, sadržaj obično u meni budi reakcije. Nekad buntovne, drugi put tužne, a nekad i ružne. Ali, odavno mi se nije dogodilo da je prva reakcija na čitanje jedne knjige bila šutnja. Duboka, pobožna šutnja. Čak sam pomislio da bi ta šutnja trebala potrajati, ali ipak je bolje, akoli ne radi sebe, onda radi drugih, o ovoj knjizi progovoriti, napisati par riječi. Uza sav oprez, i ispriku što se uopće usudujem pisati. Jer ovih par riječi nisu drugo doli utisci, a volio bih da postanu i otisci. Pa da unutra, iznutra ostanu! Neću nabrajati podatke o knjizi. To ćete (ako hoćete!) pročitati sami. I diviti se. I čuditi se, snebivati i tko zna što još. Ova je knjiga, međutim, za mene - putovanje.

1. Ova je knjiga putovanje. Tako joj i sami naslov govori. I to dugo putovanje. Od Hercegovine do Konga. Od samoga djetinjstva u kojem se putuje slušajući o putovanjima drugih, do mladosti u kojoj se osjeti poziv na put, i hrabrosti da se uputi, pa sve do staračkih koraka koji dovršetku puta vode. Ovo je putovanje u sitnim koracima. Od kuće do kuće. Od kuće do crkve, do seoskog groblja, do škole, do samostana. Do vojarne i prve župe. Od razorene i raskrivene župne kuće do susjeda bogobojaznih i onih bezbožnih, od bundžija koji crkve zaziđuju do vračeva koji u smrt nose. Od katedrala do najudaljenijih sela, stotinama kilometara daleko, u bespućima savane. Od pismoznanaca i nazovi intelektualaca do nepismenih savjetnika u prevodenju Svetoga pisma. Nije to lako putovanje. Dapače, teško, ali svijetlo. Putovanje, putovima svijeta. Svim putima svijeta i jednako tako, akoli ne i više, putovima duše.

2. Ovo je putovanje prebogato. Događajima. Koji se događaju u svim prijevoznim sredstvima što postoje. Od konja do aviona. I u svim zamislivim situacijama. Od događaja križnoga puta hrvatskoga, do čudesnih zgoda po afričkim zračnim lukama i zabitnim puteljcima kongoanskih pokrajina kojima je teško i samo ime izgovoriti. Događajima koji odišu svakodneвноšću obične zauzetosti za najosnovnije potrebe života, kao i onih što su na rubu nemogućega. Događajima koji su sami po sebi razumljivi do te mjere da postaje neupitna i gradnja i sadnja, i navještaj na nepoznatom jeziku i prevodenje Svetog pisma, i bratska franjevačka ljubav, i sitne

nesuglasice i mučni trudi svakodnevnici. Događaji koji su koji put tegobni kao ljudska nemoć i slabost što se ponekad uruši strmoglavo sve do dna, i sa sobom povuče plemenita srca, da se ostane bez odgovora pred mysterium iniquitatis...

3. Ovo je putovanje prebogato. Bogom. Povjerenjem. Ljubavlju. Iskrenom, djetinjom ljubavi. U povjerenju Ocu. U iskrenoj vjernosti zadanoj riječi, Riječi - Kristu. Ovo je putovanje u kojem je vidljivo koliko je nomen - omen: Blago blagoga fra Blage postaje očito blago blaženstava. Kojima ništa ne treba nadodavati. Ne treba ih čak ni tumačiti. Kome to blago nije jasno, valja mu samo posvjedočiti, blago posvjedočiti kako se tu - u očima onoga što se popeo na brdo blaženstava pa pred učenicima i potrebnicima izriče proglas Kraljevstva nebeskoga, da se u njegovu srcu i riječima doista krije pravo blago. Ljubavi, dobrote. Zadivljujuće dobrote. Ovo je putovanje bez vrćenja oko samoga sebe i djela svojih, zadivljujuće puno jednostavnosti, razumijevanja providnosti, oslušivanja koraka Božjih, i - dopustite da to i podcrtam - neiscrpive i neutrnive ljubavi prema Crkvi Božjoj, prema nigdje ne isticanom, a uvijek prisutnom autentičnom franjevaštvu, koje je nezamislivo bez potpune otvorenosti i zajedništva.

4. Ovo je putovanje prebogato ljudima. Svima. Potrebнима nadasve. I bogatima i siromasima, bijelima i crnima. Hrvatima, Hercegovcima, Nijemcima i Belgijancima, Valoncima i Flamancima i Afrikancima, koji tko zna kakoli se sve zovu, iz plemena istočnog Konga /Zaira. Ova knjiga ništa ne skriva. Ne skriva mlakost bogoslova i novaka, razjedinjenost sitoga klera, odmicanje od molitve i sva zla što uz to idu. Ali, valja reći: koga se fra Blago mogao poimence sjetiti, spomenuo ga je. U prvom redu da se vide, da se čuju i zapišu dobra djela dobrih ljudi, kako laika tako i svećenika, osobito franjevaca po Njemačkoj, Americi, Švicarskoj... dobrih ljudi po Africi, dobrih srdaca... punih Isusove ljubavi.

5. Ovo je putovanje prebogato. Dobrotom. Vlastitom, koja se poput sitne trave ukazuje nakon što sunce milosti obasja raskvašenu zemlju. Nije to podcrtana niti isticana dobrotota. Što je i razumljivo jer dar je to Božje milosti. Milosti koja je zahtjevna, izazovna ljudskoj slobodi i koja trudno piše ispravno i po našim krivim crtama. Ovo je putovanje prebogato dobrotom i drugih, brojnih drugih ljudi. Jer nitko kao misionar ne može sam. Ni Bog nije htio niti hoće sam. Nikada i nigdje. A fra Blago to nikada niti je htio niti želio. Njega je poslušnost i providnost, zapravo providnost u posluhu odvela u Afriku. Da ponese samo sebe i ono što je u njemu. Blago. Božje blago. Koje se umnaža. Milošću i dobrotom, Boga i ljudi.

6. Ovo je putovanje suputništvo. Ne usputništvo, nego suputništvo. Putovanje je to putom koji ima svoje ime. Isus Krist. Putovanje je to često kroz noć neznanja. Ali u sigurnosti vjere. Jer tko putom vjere ide, stiže k Isusu. Koji propovijeda po galilejskim brežuljcima, koji čudesa i danas čini, koji se uspinje u Jeruzalem, koji slavi i tuguje, koji je izdan, bičevan i svezan, osuđen i raspet. Ali koji je nadasve i navijeke uskrsnuli. Fra Blagino putovanje je s Isusom. Radi Isusa. To jest radi sreće. Radi zajedništva. Radi spasenja. Ovo putovanje života nije samo sebi svrha. Kao što niti jedan pravi Isusov poslanik ne ore njivu za se, nego za Boga i ljude. I stoga uvijek za nju moli blagoslov odozgo.

7. Ovo je putovanje nezavršeno. Fra Blago je učinio svoje. I napisavši ove retke ostavio je oporuku. I poruku. Ovaj put valja nastaviti. Stopama vjere. Propovijedanjem. Prevođenjem Svetoga pisma. Molitvom. Vjerujem da će to osjetiti svatko tko ove retke pročita. I pokuša ih srcem razumjeti! I stoga valja zahvaliti za prigodu da propitamo svoju vlastitu savjest. I pokajemo se poradi nedostatka vjere, nade i ljubavi. Hrabrosti za Božji avanturizam. A bez toga Božjeg avanturizma život nâs nazovi duhovnih lica, nije ništa drugo doli nezačinjena čorba. Od koje je i nama samima počesto muka. A trebao bi biti hrana za život svijeta.

Hvala onima koji su se potrudili da ova knjiga bude objavljena. Pročitati je znači otvarati se poticajima Duha, i shvatiti da nikad nije kasno. Za avanturu ljubavi. Za putovanje tamo gdje sva suza s očiju nestaje, u zajedništvo s Onim kojega Ocem svojim, Spasiteljem i Životvorcem zazivamo, i kojemu neka je svaka čast i slava i sada i vazda. I po sve vijeke vjekova. Amen.

Ante Mateljan